

ALLERHEILIGEN

1 november 1957

Goedenavond vrienden,

Allereerst moet ik u vanavond nog even herinneren aan de gebruikelijke waarschuwing: wij weten niet alles, wij zouden fouten kunnen maken. Dus, denkt u vooral zelfstandig na. Wanneer u dat doet, dan heeft deze voor u en voor ons meer betekenis.

Het is vanavond eigenlijk een bijzondere avond. Morgen is Allerzielen en op Allerzielen wordt er door ons geen bijeenkomst gehouden. Dat brengt met zich mee, dat wij op deze avond daaraan de nodige aandacht willen besteden. Wij staan op het ogenblik aan de (voor)avond van Allerheiligen. En ook daarover is betrekkelijk veel te zeggen. Misschien, dat de avond, door deze beperking van het onderwerp wat eentoniger wordt, maar wij hopen toch, dat u dat van ons zult willen accepteren. Mijn onderwerp voor vanavond is: Allerheiligen.

Allerheiligen is eigenlijk een dag, die door de katholieke kerk is ingesteld. Langzaam maar zeker is die dag ook wel overgenomen in sommige landen en daar tot een nationale feestdag geworden. De betekenis ervan weten alle mensen misschien niet. Daarom allereerst: wat is een heilige? Wanneer u goed leeft, dan zult u in een Lichte Sfeer terecht komen. Maar wanneer je dat omzet in een kerkelijk geloof, dan zeg je: wie goed is gaat naar de hemel... Wanneer je in die hemel bent, och, dan sta je zo dicht bij God... Dan gaat men uit van de stelling: wie het dichtst bij het vuur staat, warmt zich het best. Met andere woorden, iemand, die heilig is, staat eigenlijk - kerkelijk gezien - ongeveer in dezelfde positie als een goede vriend van een vriend van de koningin. Die kan misschien wel eens wat gedaan krijgen, wat een ander moeilijker gedaan krijgt. Natuurlijk moet je daar goed voor geleefd hebben. Dat leven is dan het eerste criterium: hoe heb je geleefd? Wat voor mens was je?

Daarnaast gaat de kerk - de kerk van Rome - uit van het standpunt, dat alleen "een goed geleefd hebben" geen bewijs is. Per slot van rekening, je kunt wel heel braaf lijken tegenover de buitenwereld en een soort Jekyll Hyde-bestaan hebben gevoerd, zodat je met de vroomheid van je gezicht druipende de hele dag rond loopt te wandelen, om 's nachts alles stilletjes te gaan doen wat je in anderen op de dag volstrekt veroordeelt. Dat is natuurlijk niet iets toelaatbaars. Daarom zegt men: wie dicht bij God staat moet Kracht hebben. Die Kracht zal hij ook wel willen gebruiken om zijn medemens op aarde te helpen. Van een heilige, van een zalige, of zalig-verklaarde, wordt dus dan ook wel verwacht dat hij of zij op aarde bewijzen heeft gegeven van zijn of haar bijzondere Macht. Nu zijn die bewijzen soms wel enigszins aanvechtbaar in onze ogen. Maar wij hebben hier niet te maken met ons eigen standpunt, wij hebben te maken met het standpunt van een kerk die de feestdag instelt.

Dan wordt dus gevierd de overwinningen die de Heiligen hebben behaald op het duister. Het is vandaag een feestdag, die een soort van geestelijke Heldengedenkdag genoemd zou kunnen worden. Wij zouden er een soort van Nationaal Monument voor op kunnen richten. Deze mensen hebben de duivel overwonnen. Dat is iets, wat wij niet als vast hoeven aan te nemen. Wij hoeven niet te zeggen, dat ieder, die heilig verklaard wordt nu werkelijk ook een heilige is. Wij hoeven zelfs niet aan te nemen, dat Allerheiligen als feestdag een betekenis heeft. Dat is een kwestie van geloof en overtuiging. Er zijn andere en misschien belangrijker punten. Het is bv. heel eigenaardig dat de feestdag van Allerheiligen juist voorafgaat aan het feest van Allerzielen. Men viert a.h.w. de helden, die in de strijd om het Licht gewonnen hebben en gedenkt hierna de gevallen, degenen, die nog in het duister zijn.

Het is natuurlijk een methode die organisatorisch zekere voordelen heeft, maar die voor ons toch wel dwaas lijkt. Uiteindelijk, zijn wij niet allemaal zielen? Zijn wij niet allemaal kinderen van God? En als u daar "ja" op zegt, dan is het volgende volkomen logisch: Allerheiligen en Allerzielen zijn samen een feest. Er is geen verschil. Dat verschil hebben de mensen gemaakt met hun eigenaardige opvattingen, met hun dromen van hemelse glorie, zonder een besef van de innige verbondenheid die bestaat tussen de Hoogst Geestelijke Krachten en de laagst gevallen zelfs. De band, die niet te breken is. De ziel is de adem Gods, die in hen beiden - hoogste en laagste - gelijkmatig aanwezig is. De Liefde van God, die de meest Verlichte en (de) in het diepste duister

verzonkene gelijkelijk omgeeft. De Rechtvaardigheid van God, die in Zijn Schepping de bewustwording van beiden mogelijk heeft gemaakt en zal maken. Zij zijn eigenlijk één, het verschil ligt een beetje in het kleed, dat de mensen hen aantrekt. Het verschil ligt misschien ook in de plaats die men inneemt in de veelheid van geestelijke werelden, die er nu eenmaal bestaan. Maar toch, vrienden, wij zijn één, allemaal. De Heiligen, ja, de Verlossers, de direct Scheppende Kracht, zo uit God geboren en de allerlaagsten. In God ligt de bezielende adem. Wij herdenken dus allen, niet slechts enkelen.

Allerheiligen is het glorieuze feest. Er is reden om feest te vieren. Denk u zelf nu eens een keer in de toestand van een mens: geboren op uw wereld, heeft hij zich moeizaam een weg gebaad, heeft een overtuiging gewonnen, een geloof, heeft a.h.w. eindelijk die geestelijke band, in de stof ontdekt, die noodzakelijk was. Nu gaat hij verder, trots en onverstoort. Hij vraagt zich niet af: Wat zeggen de burens? Wat zal de wereld zeggen? Wat is de weg van de wereld? Hij gaat, zoals hij gelooft. Zo kennen wij de martelaren, de mensen, die voor hun geloof zijn gestorven.

Dat mogen wij misschien een beetje dwaas noemen, maar dat is toch werkelijk niet waar. Als je de moed hebt om voor een geloof te sterven, dan moet je toch wel werkelijk diep in jou geestelijke zekerheid dragen, een grote geestelijke zekerheid. Wanneer je de moed hebt om voor een geloof alles op te offeren, in armoede te leven, zoals anderen hebben gedaan, hoe diep moet dat geloof dan in je zijn doorgedrongen. Het belangrijke van al deze dingen is niet, wat er bereikt is, het is de inhoud van het wezen zelf, datgene, wat zij hebben gewonnen uit een stoffelijk leven. Daar zijn zij dan allemaal. De mensen, die niet heilig verklaard zijn, misschien volgens de kerk en de canonieke wetten, maar de mensen, die geleefd hebben op zo een manier, dat zij eindelijk bevrijd, konden zeggen: "Ziet, hier is het Licht". Die Zomerland verlatende, op zijn gegaan in de Lichtende Sferen en daar, temidden van kleur en orgelklank van (het) Al, voor zichzelf de nieuwe waarheid vinden. De Groten en de kleinen, allen tesamen.

Dezen en dezen alleen worden vandaag herdacht door degenen, die zich houden aan de gebruiken van de tijd. Maar zij hebben de aandacht niet nodig. Het is niet nodig, ons degenen, die zegevierden in het leven thans te eren, diegenen, die gewonnen hebben. Zij zijn het, die met een zeker medelijden neerzien soms op uw wereld, vol van Goede Wil en Naasteliefde en tot u komen, trachten u te helpen. Wanneer u dan met alle geweld Allerheiligen wilt vieren, gebruik het dan om dank te zeggen tegen al die Geestelijke Krachten, die er bestaan, niet tegen ons, want wij zijn maar kleintjes. Maar zeg het tegen de Groten, de Sterken. Dit is een dag, waarin het feest a.h.w. doordringt in de Hogere Sferen. Maar de behoeften aan Licht, aan intense gedachtekracht, aan Liefde en gebondenheid, die bestaan in de lagere sferen en in het duister. Wanneer je geplaatst bent in het leven, dan heb je geen aanmoediging meer nodig. Wanneer je weet, waar je aan toe bent, wanneer je werkelijk kunt zeggen: "ik heb mijn schaapjes op het droge, geestelijk of anders", dan is eerbetoon eigenlijk overdaad. Dan is een smeekbede beter op zijn plaats. Dan kun je iets geven: wat je bent. Moet men je daarvoor nog eren? Wanneer je iets bereikt, dan heb je daar zelf immers de voldoening van. Daar hoeft een ander je niet om te bewonderen, of om te benijden.

Neen, wanneer je geslagen bent, wanneer je niets meer hebt, wanneer je stoffelijk, of geestelijk, in de goot ligt, dan, dan heb je de kracht nodig van een vriendenhand, die je opricht, van een stem die zegt: "Wij zijn je nog niet vergeten". Dan heb je de eerbiedige reverentie misschien ook nodig van één, die zegt: "Ondanks alles, dit is een mens. Dit is een ziel, ondanks alles is dit een deel van God". Daarom valt het mij moeilijk alleen maar over Allerheiligen te praten. Je moet praten over Allerheiligen en Allerzielen. Deze twee zijn voor mij onverbreekelijk met elkaar verweven. Het is niet mogelijk Licht en duister te scheiden. Eerst wanneer Licht en duister beide bestaan, vrienden, is God geopenbaard. Eerst wanneer goed en kwaad beide bestaan is het mogelijk goed te zijn. Alleen wanneer het mogelijk is te falen, kan er de vreugde van het slagen zijn. Laat ons dan herdenken met welk een Liefde al degenen, die het Licht bereikt hebben, werken voor de Geest in het duister, voor de mensheid, kortom, voor een ieder, die hun hulp nodig heeft.

Laat ik trachten u hiervan iets te vertellen. Licht. Licht, dat heel wat meer inhoudt, dan u kent. Licht, dat gelijktijdig is lentelucht en vorst. Licht, dat in zich draagt de volheid van bereiking en de rust van waaruit je uiteindelijk weer aan het werk kunt gaan. Licht, dat leven en dood tegelijk in zich draagt. Licht, waarin alle dingen ontdaan worden van mom en masker. In dat Licht leven de Hoogbewuste Krachten. Vlak bij de Bron, waaruit het leven van het Al pulst. Zij zijn er één mee. Voortdurend beroert het Hen en hun Eigen Wezen is niet eens meer te omschrijven. Je zou denken: zo hoog, zo licht zijn alle werelden voor jou tot niet geworden. Maar uit alle leven keert

kracht terug tot de Bron. Uit alle leven - geest en stof - wordt als het ware de zucht, de klacht, de vreugdekreet weer opgedragen tot in dat Licht. Het beroert deze Groten. En zij bundelen in zichzelf de Lichtende Kracht, ja, zij bannen soms zichzelf voor een tijdlang uit dit glorieuze bestaan om dichter te zijn bij hen, die hulp nodig hebben. Alle dingen zijn één, onverbreekelijk. De Eenheid, die zij gevonden hebben in het Licht, verbindt hen, sterker dan boeien of banden zouden kunnen doen, met het diepste partikel van de materie, met de diepst gezonken geest. Tot al deze dingen wenden zij hun Krachten. Zij zijn het, die leiding trachten te geven aan de hele Kosmos, die alle leven voortdurend trachten op te voeren tot een bewustzijn, dat eindelijk in dat Licht kan bestaan zonder meer. Daaronder de sferen, waarin een veelheid van kleuren wordt tot een droom, waarin steeds vloeiende gedachten een lichtspel zijn, waarin Gods Licht in zovele vormen en kleuren zich openbaart en toch weer zichzelf blijft. Werelden, waarin ieder, die leeft, een lied in zijn hart draagt. Een lied van de oneindigheid.

Maar ook hier is er geen mogelijkheid om los te laten, ook hier is er niet een afzondering en een beslotenheid. Tè hoog is het bewustzijn gegroeid. Ook hier banden met de wereld. Soms gaat er een geest naar een duistere sfeer, of naar een wereld en zingt zijn lied voor hen, die ongelukkig zijn, opdat in hen een ogenblik de geluksgedachten weer klinken. Een flard ervan wordt soms een melodie op aarde. Soms ook een Licht, dat lange tijd blijft branden in een sfeer, waar duisternis en lijden is. Zij dragen een kleurig Licht en een kleurig Weten uit. Zij onderwijzen hen, die nog niet zo hoog gestegen zijn. Zij troosten hen, die lijden. Ook zij zijn heiligen.

Dan daaronder de werelden, waar de vorm bestaat. De lichtende gestalten, waar u wel eens van droomt, of die u misschien een enkele keer - helderziend - hebt kunnen aanschouwen. De lichtende aura's, die zich plotseling openbaren, zonder dat je weet waarom. Wezens, die niet meer gebonden zijn aan beperkte en beëngde vormen. Soms zijn zij als ballen, die draaien. Een vurige gloed rond een ongekeerde bron van Licht. Planeten, onder de nog ver gelegen sfeer, waarin Gods Kosmische Kracht tot uiting komt. Zij zijn het, die vorm aannemen en gestalte. Zij zijn het, die neerdalen verder dan Zomerland, ja, uiteindelijk soms aarzelend uw wereld beroeren. Zij zijn het, die de Kracht geven om hen die in het duister vertoeven, die in de nevel dwalen, op te trekken en mee te nemen tot een Hoger Licht.

Dan: Zomerland. Mensen, die geleefd hebben leven (er) als mensen in een andere wereld. Een wereld van schoonheid, gevuld met zoete herinneringen. Een wereld, waarin je gelukkig kunt zijn en waarin je toch weer dat ontbreken gevoelt van hen, die nog niet zo ver zijn gekomen. Een wereld, die vol is van vreugde en die je toch weer zo duidelijk doet zien, waar anderen falen, waar jij mocht slagen. Ook zij komen!

Met ons spreken zij in vele kringen, met ons trachten zij inspiratie te geven, met ons trachten zij kracht te geven en te genezen. Met ons willen zij zijn een geweten van de wereld. Een stok, die de mens helpt om de moeizame berg van de bewustwording te beklimmen. Ook zij gaan vaak in het duister. Gesterkt door het Licht van Hogere Krachten, begeven zij zich tot in de diepste gebannenheid en trachten daar een verlossend woord te spreken. Trachten daar een ogenblik de vreugde, het bewustzijn, te geven, waardoor een dergelijke ziel, waarin nog één klein deeltje goed, één vonkje Licht brandt, plotseling kan zeggen: "Neen, ik laat dit achter, ik beken schuld" en dan opgedragen kan worden in een wereld van Licht en rust, waarin hij zichzelf kan worden. Dat zijn de Heiligen.

Als u Allerheiligen wilt vieren, dan is het een feest van al dezen. Niet een feest om hen te eren. Het is geen eer om God te bereiken. Integendeel. Het is alleen maar een plicht en meer niet. Voor ons allemaal staat die weg uitgestippeld. Wij moeten omhoog. Ons doel ligt daar, in die Lichtende sferen. Geen eerbetoon, maar misschien wel een erkenning. Ik weet, wij lageren, wij, die nog niet tot dat Allerhoogste Witte Licht zijn doorgedrongen, hebben eigenlijk weinig recht erop. Maar als u wist, hoeveel in die wereld gedaan wordt... Reeds op dit ogenblik zou de wereld in een vernietigende oorlog zijn geweest, indien de Hoogste Krachten niet hadden ingegrepen. Begrijp het goed, zoveel leed wordt u bespaard door hen. Die Hoge Krachten nemen een stoffelijke vorm aan en komen op aarde wanneer het nodig is om een nieuwe geestelijke impuls te geven.

Laten wij hen allereerst "Dank U" zeggen. Laten wij er iets bijvoegen. Laten wij zeggen: "Wij, die nog het Licht kunnen kennen, wij die het bereiken kunnen, wij die erin leven, wij zijn geen heiligen, maar wij willen zijn de dragers van Gods kracht. Wij vragen deze Hoge, deze Grote Meesters van Licht om met ons te gaan, ons Kracht te geven, dat wij Licht en bewustwording mogen betekenen, opdat ons leven niet zal verstikken in een troostloze duisternis van een lagere sfeer, opdat niet onze moe-gedachte zielen en geesten moeten ronddwalen in een nevel, opdat wij het Licht kunnen kennen en meer. Opdat wij, al is het maar één ziel, één geest, mogen

bevrijden uit het duister, dat hij in kan gaan in een wereld van rust en vrede." Laten wij deze inhoud geven, vrienden, aan Allerheiligen.

Er zijn weinig canonnieke heiligen. Er zijn heel veel Krachten op heel veel planeten, die Gods Licht hebben gevonden. Er zijn weinig Engelen in de Bijbel bekend, maar er zijn ongetelde heerscharen. Laat dan deze dag van onze kant voor hen een dankwoord inhouden en een smeekbede. Ik geloof, dat wij dan hebben gedaan, wat een bewust mens, een bewuste geest kan en moet doen. Dan hebben wij de betekenis van Allerheiligen begrepen. Dan weten wij ook, dat Allerheiligen onscheidbaar met Allerzielen verbonden is, omdat het immers is het werk van het Licht, dat uit het duister het bewustzijn wekt. Dat wij weten, dat het Licht Zelf met ons is, - wanneer wij ons maar willen laten leiden door het Licht - Dat ons de mogelijkheid zal geven, om wat thans duister lijkt, te maken tot een Licht, te maken met een eenheid met God. Zeker, door Gods Kracht en Werk in ons, maar toch ook door ons daadwerkelijk streven. Dat er eenmaal een ogenblik mag komen, dat er geen lijden meer is en duisternis, geen ondergang en geen vernietiging, maar alleen nog maar de vrede van het Licht en de eenheid, die wij soms reeds horen uitgedrukt in het lied dat de sferen van klank en kleur zingen.

Dat, vrienden, had ik u als eerste onderwerp toegedacht. Wanneer u in verband hiermee een tweede onderwerp weet voor de volgende spreker, dan zal dit zeker dankbaar worden aanvaard. Ik dank u voor uw aandacht en wijs u er nogmaals op: na de pauze is het geheel aan Allerzielen gewijd. Goedenavond.

TRANSFIGURATIE

Goedenavond vrienden,

Is er een tweede onderwerp, dat u zelf wenst te stellen?

Voorstel: Transfiguratie

Spreker: Transfiguratie wil zeggen verandering. Een verandering, waarbij het oude geheel een geheel nieuwe inhoud en vorm kan gewinnen. Allereerst geloof ik dan, dat wij de nadruk moeten leggen op het feit, dat bij een transfiguratie nooit een verandering plaats kan vinden, die niet reeds in het wezen bestond. Er is helemaal geen reden om aan te nemen, dat een God of een heilige, plotseling van vorm kan veranderen zonder dat het wezen daarvan al in hem behouden was.

Stellen wij ons voor, dat wij aanwezig zijn bij Jezus' verheerlijking. Wat zien wij dan? Jezus, de Mens, Hij gaat rustig de berg op. Zijn gezicht is rustig en het lijkt haast, of Hij droomt, naarmate Hij Zich verder terugtrekt van Zijn leerlingen, verandert Hij. Hij verandert langzaam maar zeker, onophoudelijk, totdat Hij is geworden een Lichtende en Heilige Figuur. Het Wezen van Jezus is voller ontplooid in deze nieuwe gestalte. Onwerelds en onaards als zij is, drukt zij Zijn werkelijke Wezen en Kracht uit. Zo moet het zijn, wanneer ergens een Kracht aanwezig is, die beschikking krijgt over onverschillig wat voor voertuig.

Om even een ander woordje aan te stippen: transsubstantiatie. D.w.z. dat brood en wijn in het katholieke geloof bv. worden veranderd in lichaam en bloed van Jezus. Om een ander voorbeeld te noemen, van Moeder Isis, dat koeken na een bepaalde wijding de Kracht van de vruchtbaarheid vertegenwoordigen. Hier is dan iets, waarbij een verandering plaats vindt, die de innerlijke geaardheid verandert. De wijn blijft wijn, brood blijft brood, maar volgens deze gedachtegang, wordt de essentie van kracht die daarin behouden is, veranderd.

Wij moeten dus goed begrijpen, dat dit gebeurt aan de binnenkant van de dingen, maar aan de buitenkant gaat het precies andersom. Stel, ik neem bv. een medium in beslag. Wat gebeurt er? Langzaam maar zeker zal mijn vorm, mijn uitdrukking dus, het wezen van het medium iets veranderen. Die verandering kan groot zijn, kan heel klein ook zijn. Maar wat erin zit, moet eruit. Er komt dus een uitingsvorm, die niet meer geheel identiek is met de normale bestaansvorm (van het medium; Red).

Als ik dat verder uit ga werken, kom ik op een punt, dat een transfiguratie normaal moet zijn. Stel bv., wanneer u bedroefd bent, wanneer u vreugdig bent. Twee verschillende gezichten, verschillende werkingen op uw omgeving, etc. Stel dan verder, dat de potentie tot dergelijke transfiguraties, dergelijke veranderingen, volledig zijn besloten in elk wezen. Dan kunnen wij ons in gaan denken, hoe vorm na vorm de plaats inneemt van de simpele bestaanswaarde, die je als mens kent. Een wezen is niet, wat het uiterlijk lijkt, maar wat het in zich draagt.

In de moderne kunst zien wij uitingen, waarbij een danseres plotseling zeven armen heeft en drie benen. Dan vindt men dat een beetje dwaas. Maar in een dans kan het voorkomen, dat een opeenvolgende reeks posen deze uitdrukking geeft aan het wezen. Er is een te veel aan spanning aanwezig in de gebaren, in de uitdrukking, om dit in één pose vast te leggen. Dat een schilder daarvoor soms een weg zoekt, die voor ons niet aanvaardbaar is, is, geloof ik, minder belangrijk.

Nu moet u verder gaan en u voorstellen, dat ons leven, wanneer wij op aarde zijn, of in de geest, ook deze waarden in zich draagt. Wij streven naar het goede. Dan zullen wij op de duur dit goede uiterlijk kenbaar maken op aarde, waar de traagheid van de stof de onmiddellijke reactie op geestelijke waarden sterk beperkt.

Nu breng ik dit over naar de geest. U gaat over. U denkt aan uzelf, zoals u was, maar in u leven verlangens en eigenschappen, die in een nieuwe geestelijke sfeer tot ontplooiing komen. Wat dan? Dan zullen deze eigenschappen niet de vorm, waaraan u gelooft, bepalen hoe de wereld u ziet, hoe men rond u op u reageert. Wat dan ontstaat is de essentie van uw wezen in een volledige uitdrukking. Die kan later dan vaak terug worden gebracht door vorm als bv. een bepaald moment van uw stoffelijk bestaan als symbool van al wat u in dit leven hebt mogen volbrengen.

Op een dergelijke manier zal de herinnering aan veel voorwerpen veranderen. Stel, dat ik in Zomerland ben en ik denk aan een huis. Dan is dat niet het huis, zoals men dat op aarde bouwt, het is de idealisatie van het begrip "huis". Ook dit kunnen wij een transfiguratie noemen, zij het dan, dat niet de oorspronkelijke stof aanwezig is, maar dat het oorspronkelijke denkbeeld, de oorspronkelijke gedachte, een geïdealiseerde en totaal andere vorm aanneemt. Een vorm, waarin het wezen veel sterker tot uiting kan komen.

In het duister komen de begeerten en hartstochten over het algemeen sterker tot uiting dan op aarde. Wanneer iemand in het duister gaat, dan zal hij onmiddellijk uitdrukking geven in zijn wezen aan het totaal van deze hartstochten en zijn uiterlijk daarmee in overeenstemming zijn. Ook hier kan een symboolvorm worden gekozen, die nog gebaseerd is op het vroegere stoffelijke bestaan. Zelfs, indien de intensiteit van het zoeken naar duister en kwaad, een sombere en donkere schoonheid geboren doet worden, moet nog altijd worden gezegd, dat het oorspronkelijke wezen hiermee de uitdrukking geeft aan zijn werkelijke inhoud.

De transfiguratie is eigenlijk een verschijnsel, dat wij danken aan de inhoud van de dingen. Een bloem is voor de geest anders dan voor een mens. In zekere zin is dat ook een transfiguratieverschijnsel, waar in één wezen meerdere betekenissen duidelijk blijken te worden. En geestelijk is zij schoner. Waarom? Omdat geestelijk haar werkelijke wezen zuiverder tot uitdrukking kan worden gebracht, dan in de stoffelijke vorm realiseerbaar is. Al hetgeen, wat hierop betrekking heeft, kan dan ook worden gezien als een uiting van inhoud, een uiting van hetgeen in ons bestaat. Bestaat er in ons een Godsverlangen en erkennen wij in onszelf het Goddelijke Licht, dan vloeit hieruit voort, dat ons wezen lichter en lichtender wordt, tot het alle vorm verloren hebbende, een spel van Lichtende Krachten is geworden.

Wanneer wij geloven aan God als een kosmische kracht, Die a.h.w. melodisch in de stemmen van de sterren Zich openbaart, dan zal ook dit Geluid in ons geboren worden, ons wezen veranderen. Wij bestaan nu uit een lied, uit Licht en op de duur worden wij één met het Allerhoogste Licht dat voorstelbaar is. Dit eigenaardige, lichtende en toch misschien ook gelijk weer neutrale verschijnsel, waarin alle dingen evenwichtig tot uiting komen. Ook daarmee kunnen wij één zijn. Want de mens kan één zijn met alle dingen, zoals geest één kan zijn met alle dingen, omdat in elke geest en mens God een ziel heeft gelegd. Een ziel, vrienden, die in zich houdt de wezensgeaardheid van de Schepper.

Onverschillig, of wij deze Schepper zien als het Allerhoogste, of als de uiting van het Allerhoogste, meen ik, dat wij allen mogen bevestigen, dat elke vorm die binnen God als mogelijkheid bestaat, binnen ons wezen, krachtens onze geaardheid, evenzeer aanwezig is. Wij zullen dus transfigureren naarmate in ons bepaalde Krachten van het Goddelijke werkzaam zijn.

Zijn dit krachten van de (voor) ons negatieve ontwikkeling, dan is het demonische, het duivelachtige, het resultaat. Is het echter een bevestiging van God, een voortdurende versterking van ons innerlijk bestaan, dan zullen wij steeds meer aan de erkende Facetten van het Goddelijke ook uiterlijk een vorm kunnen geven.

Misschien is het onderwerp daarom wel toepasselijk hier op Allerzielen. Het onderwerp wijst ons erop, dat de vele verschillen van openbaring in de geest niet een kwestie zijn van andere geaardheid van het geestelijk bestaan op zichzelf, maar een uitdrukking zijn van de andere inhoud, die de geest heeft.

Aannemende, dat u allen Lichtende gestalten hebt gezien, en sombere, zou ik u willen zeggen: dit is slechts een ogenblikkelijke uiting. Zelfs het duisterste kan Licht worden, wanneer het zich voor een ogenblik het Licht in zich realiseert. Ook het Lichtste kan duister schijnen, wanneer het wezen een ogenblik ontbloot is van eigen bewustzijn omtrent God en zich concentreert op sombere toestanden. Als u daarmee rekening houdt, dan kunt u m.i., wat er ook gebeurt, steeds voor uzelf zeggen: "De uiterlijke vorm is een echo van innerlijke waarden. Niet de schoonheid volgens menselijke opvattingen, maar wel het al of niet harmonisch zijn, de sfeer, die wordt uitgestraald en al wat er bij hoort."

Op aarde geldt dit beperkt, omdat de stof niet te allen tijde in staat is de inhoud van het wezen onmiddellijk en aangepast te vertolken. Bij de geest echter zal de ogenblikkelijke inhoud scherp worden weergegeven. Indien er kwestie is van een bedrog, kan dit bedrog alleen in vorm worden gehandhaafd, zolang het eigen "Ik" krampachtig wordt ontkend. Dit betekent, dat bij elk beroep op dat "Ik" de werkelijke vorm weer moet worden aangenomen. Hierdoor kan men, vragende naar de geaardheid van het "Ik", niet accepterende de vorm, altijd testen, of een getoonde vorm, - helderziend een verschijning misschien - , reëel is.

De verandering van vorm, die in zich het wezen openbaart, is voor ons het zuiverste kenteken. Zolang wij een beroep kunnen doen op het "Ik" en het "Ik" in zijn ware vorm zien, zal zelfs voor de mens het mogelijk zijn om een begrip te krijgen van de werkelijke inhoud van alle leven. Wanneer dit gebeurt, bedenk dan, dat al deze dingen in uzelf leven, vanuit u geopenbaard kunnen worden, maar dat het einddoel niet is om een vorm te kennen, maar om één te zijn met het Licht waaruit u geboren bent.

Ik meen, dat ik het onderwerp hiermee mag besluiten. Na de pauze gaan wij aan Allerzielen denken en ik moet u dus wel verzoeken om in de zaal niet al te rumoerig te zijn, opdat wij een zekere sfeer kunnen opbouwen. Goedenavond.

ALLERZIELEN

Goedenavond vrienden,

Wij willen dan op deze avond ook het feest van Allerzielen herdenken.

Wanneer het herfst wordt, wanneer het goud van de bladeren in een laatst protest door de regen tot modder wordt gemaakt, wanneer de mist over de velden hangt, dan wordt het tijd, dat de mens aan sterven denkt. Sterven, en ook aan hen, die gestorven zijn. Het begint meestal reeds enige dagen voor de feestdag zelf. Dan komen er herinneringen op en je gaat terugdenken aan al datgene wat iemand voor jou betekend heeft. Je denkt na en je neemt je voor om vaker die herinnering naar voren te halen, om meer aan zo iemand te denken. In veel landen gaat men dan het feest herdenken op de graven en dodenakkers. Hier in Nederland gebeurt dat meestal op de kerkhoven, waar de stenen wat vochtig zijn door de regen en mist, waar de bomen een huilerig aspect krijgen en waar het eigenlijk zo stil en eenzaam is. In andere landen gebeurt het onder een stralende zomerzon. Maar ook daar knielen de mensen aan de graven en denken aan allen die heengingen. Toch is in dat denken vaak een fout. Wanneer je naar zo een kerkhof gaat, wanneer je ergens misschien in eenzaamheid met een portret zit na te denken, dan vergeet je maar al te vaak een ding: allen leven nog. Er is geen dood. Er is geen ondergang. Zoals de herfst bedriegelijk is, wanneer hij een einde van de wereld schijnt te verkondigen, zo is de dood bedriegelijk. De dood, die in zijn somberheid toch gelijktijdig een nieuw leven betekent.

Dat Allerzielen wordt echter niet door de mensen alleen gevierd. Want ook de geest, zelfs de Geest, Die anders moeilijk de aarde benadert, kan nu wederom die aarde bereiken, wederom oude banden bevestigen door een ogenblik van beleven. De mens denkt een ogenblik aan hen, die zijn overgegaan. De gedachten vlechten een band die doordringt tot in Licht en duister en daar een ziel beroert, die het aardse leven heeft verlaten.

Kalm, langzaam dringt zij door... een roepstem... een band die groter is dan de scheiding van de dood. Het is de Liefde in de eerste plaats, die op Allerzielen tot uiting komt. Naarmate de gedachten van de mensen intenser worden, zijn zij een leidsnoer, waarlangs de Lichtende Geest afdaalt. Waarlangs moeizaam ook de geest uit het duister zich omhoog worstelt. De wereld is op deze dagen gevuld met geesten. Allen zijn zij er. De ouden, die niet meer herinnerd worden, ook zij komen soms nog terug. Altijd is er wel weer een gedachte, die je terugvoert tot de wereld, is

er een gedachte, die je zo intens als geest beroert, dat je terug moet keren, om leven, dat je verlaten hebt, terug te vinden in anderen. Er is geen enkel ogenblik, dat er werkelijk strijd is in deze dagen. Er is geen ogenblik van weemoed, zoals de aardbewoners dit menen te moeten vieren.

Stelt u zich voor, in het diepste duister, gekweld door eigen begeren, afgesloten van de hele wereld, leeft een geest, die niets meer kent van geluk en van liefde en van vreugde. Een geest, die eenzaam is. O zo eenzaam! Dan komt er een gedachte, een ogenblik als een lichtstraal, die even piekt en weer vlucht, maar zij keert terug en terug, zij wekt dat bewustzijn, dat in zichzelf verdoold is geraakt. En een ogenblik bevrijdt men zich van de waan.

"Maar God, ik heb toch lief gehad, ik heb toch iets betekend, ik heb toch geleefd? Kon ik terugkeren naar die wereld." Dan komt het Licht weer en weer en je wacht erop misschien in het duister en... eindelijk, eindelijk vind je het, de mogelijkheid om in dat Licht te ontsnappen, terug te gaan, terug te gaan (uit) de eigen beslotenheid van zonden en fouten. Terug te gaan (weg) uit de gebrokenheid van onbegrip en waan. Geen demon, die je dan binden kan, want er is liefde van een mens, die je langzaam maar zeker omhoog geleidt, die je steeds dichtert trekt naar die wereld, tot eindelijk het Licht breekt en je zegt: "Ach, hier heb ik geleefd, hier ben ik gestorven". Maar het betekent méér dan dat. Als de ban van gedachten is gebroken, wanneer de eenzaamheid voor een ogenblik is opgeheven, dan kan het bewustzijn weer vrij worden en werken. Dan drijft in het "Ik" een klacht naar buiten: "Waarom ben ik zo verlaten?" En misschien ook de vraag: "Heb ik mij dan zo onwaardig getoond aan de liefde, die mij wekt uit mijn besloten zijn?"

Dan zijn er mensengedachten. De gedachten van kinderen, die in een kerk knielen, mensen, die een bloem plaatsen bij een portret, gedachten van hen, die bidden, die smeken, die bidden bij de graven, of zich slechts in een eenzaam vertrek terug trekken, oude banden herbelevend. Door dat herbeleven wordt het hele leven wakker voor de geest. Elke herinnering doet opnieuw ontwaken, wat je was, wat je betekend hebt. Je ziet je fouten, maar je ziet ook, dat je desondanks alles, een band met de wereld hebt, een band daardoor met het "Ik". Je kunt misschien een vonk Licht aanvaarden. Na die gedachten en die herinnering keert menigeen niet meer terug tot het diepste duister, het kan een verlossing zijn.

Maar ja, het is niet alleen de duistere geest, die opwaarts gaande, moeizaam zich ontworstelt aan eigen gebondenheid. Het is ook de Lichtende geest. Want zo vaak ben je neergegaan en hebt getracht om je geliefden te bereiken. Je hebt getracht iets te geven, maar zij hadden het te druk. Het leven joeg voort en zij hadden geen tijd om aan je te denken. Vergeten hing een stoffig portret aan de wand en nu ineens, ineens is die oude band er weer. De volheid van je Lichtbewustzijn zou je ze willen geven, al dat geluk wat in jou leeft. Je zou ze willen tonen de vrede, die voortvloeit uit de dood. Je zou de kracht willen geven, die zo noodzakelijk is, wil een mens het leven goed volbrengen. Telkens weer heb je voor een gesloten deur gestaan, want zij dachten niet aan je; of zo zij aan je dachten: het was te vluchtig. De band kon niet worden gelegd. Nu is het Allerzielen en brandt de kaars. Een aster ruikt geurig naar de herfst, de gedachten zijn als een krans, waarin je hele leven wordt gevlochten. De poort van het bewustzijn van anderen gaat misschien open. Je kunt tonen, dat je mens bent. Wat is het goed te kunnen tonen, dat je niet vergeten hebt. Wat is het goed te weten, dat je niet vergeten bent.

Sterven is het gaan naar een vreemd land. Het is een lange reis. Het begint met de kilte, die nader kruipt en langzaam maar zeker je hart vangt in banden van ijs. Het gaat verder met een laaiende vlam, die opvliegt, tot zij uiteindelijk het lichaam doorboort en verlaat. En dan, dan de herdenking van je leven. Zoekend naar Licht, de ervaring van een Lichtende Sfeer, die je aanvaarden kunt, of die je moet verwerpen. Het is zo ver van die wereld en gelijk zo dicht bij. Eerst rust je. Een enkele keer misschien, haast terloops, terugkerend naar de aarde, maar nog gebonden aan een menselijk denken en een menselijke vorm. Dan ga je zitten in je oud-gewende stoel, of je staat te kijken bij de planten, die er al waren, toen jij nog leefde. Op de duur wordt het meer en meer vreemd. De verschillen tussen de wereld van stof en van geest zijn zo groot. Dan blijft ons alleen nog maar de gedachte, de genegenheid. Daarin alleen kunnen wij elkaar nog beleven, kunnen wij elkaar nog vinden. Daarom is het zo goed, dat er aan je gedacht wordt. Daarom is het zo goed, dat de mens in de stof de geest een ogenblik van beleven en van denken geeft. Daarom is het zo een zegen, dat teminste één dag op aarde de mensheid denkt aan de doden. De doden, die leven. De doden, die werken met u op deze wereld, maar aan wie u zo weinig aandacht geeft misschien. De levenden, die op u wachten om u hun weg te tonen. Allerzielen is een erkenning in de eerste plaats van de persoonlijke banden, die door geen dood

en geen ondergang verdreven of verbroken kunnen worden. In de tweede plaats is Allerzielen het feest van de Alliefde. U denkt natuurlijk aan degenen, die zijn heengegaan van u. Maar er zijn zoveel anderen. Anderen, die even ongelukkig zijn, of even gelukkig, maar die ook terug zouden willen voelen met deze wereld, die ook hun taak hebben op deze wereld, die ook een erkenning nodig hebben. Ik zou u zoveel voorbeelden willen geven. Haar laat ik er enkelen nemen, die in onze ogenblikkelijke omgeving bestaan.

Die dief, die zo vaak gezeten heeft, die ongelukkige mens, die gestorven is na een aanval van delirium. Een treurige figuur zult u denken, maar toch heeft hij al wat Licht bij zich. Hij heeft gefaald in de wereld en zijn leven, omdat de wereld (voor) hem gefaald heeft. Zijn ouders, zijn vader heeft hij nooit gekend, zijn moeder had een niet nader te noemen beroep. Zijn jeugd was vechten met anderen. Daar had hij teminste nog enige erkenning. Zijn opleiding, zijn school: klanten te werven voor zijn moeder. Zijn vlucht, zijn haven was een rokerige kroeg, waarin een tè jonge jongen een glaasje bier kan drinken. Zo is het met hem begonnen. Er is niet veel over gebleven van die wereld, dan haat. Zijn beste vriend heeft hem verlinkt. De vrouw, waarvan hij dacht te houden, liet hem, toen hij in de bajes zat, in de steek voor een ander. Daar staat hij dan met niets. Met niets dan een groot verlangen om aan die wereld iets goed te maken, om die wereld iets te geven. Maar wie zou er aan hem denken? Zijn geval is allang begraven in de verstofte archieven. Zijn naam, ach, die wordt niet genoemd. Hij was immers geen buitengewone figuur, hij was maar een inbrekertje. Hij is onbekend. Ook hij verlangt naar erkenning van die wereld. Een ogenblik, dat die wereld hem zegt, dat hij toch niet voor niets leeft.

Daar sterft een kind, dat maar een paar jaar op deze wereld heeft mogen spelen. Dat kind, waarvan de ouders niet begrijpen, dat het nog zo vaak bij hen is. Ouders, die denken aan een of ander droombeeld van een hemel, naar niet aan het werkelijke wezen. Een kind, dat verlangt naar erkenning.

Die Duitse soldaat daar met dat weggeschoten hoofd verlangt naar erkenning. De familie, in haat overgegaan, leeft in duister. Hij alleen kon een edelmoedige daad stellen, die hem beschermt voor de allergrootste diepte. Ook hij voelt, dat hij veel heeft goed te maken. Ook hij zou met deze wereld mee willen werken. Ook hij zou zo graag erkend worden.

Die Engelsman, die werd neergeschoten op de vlucht, ergens bij Brabant. Hij had geen vader en geen moeder. Zijn regiment was zijn thuis. Zijn naam staat ergens in het marmer gegrift, waar hij gevallen is. Maar hij zelf zou met die wereld mee willen strijden. Hij zou die wereld iets willen geven.

Het zijn maar een paar voorbeelden van een veelheid, die ik u niet noemen kan. Zijn zij allemaal geesten uit het duister, geesten uit de schemer, geesten uit het eerste Licht, geesten, die u vragen: een kleine bede, een klein beetje genegenheid, om een klein beetje liefde, een band.

Zo is Allerzielen dan in de eerste plaats het feest van hen, die u gekend hebt, die zijn overgegaan. In de tweede plaats is het het feest van de onbekenden. Er is geen uitzondering. Zij staan naast elkaar. Daar zijn zij: de communisten, de fascisten en de democraten. Daar staan zij, de soldaten, de marinemensen, de vliegers, de bedelaars en de dieven, naast de respectabelen van deze wereld. Vergeten... eenzaam. Eenzaam, omdat het leven hen nog bindt aan de aarde; daar nog een taak, die is blijven liggen. Eenzaam, omdat die taak zo moeilijk wordt, wanneer geen enkele mens aan je denkt.

Ach, de soldaten, zij worden herdacht met klaroengeschal, met de eeuwige vlam bij de "onbekende soldaat". Maar wat betekent hen dat? Die duizenden en miljoenen in onze wereld, die kunnen met die krijgshaftigheid niet meegaan. Hun doel op de wereld is anders. Het is Liefde, het is vrede. Dat wat zij gedaan hebben, moeten zij a.h.w. herstellen, wanneer zij het kunnen. Hoe kunnen zij daarmee akkoord gaan?

Het is Allerzielen, een dag, wanneer de mensheid denkt aan hen die overgingen. Denk, op die dag aan de onbekenden. Denk met liefde aan hen, die in het duister vertoeven. Denk met dankbaarheid aan Hen, Die uit het Licht deze wereld iets willen geven. Wees een ogenblik niet in uw eenzijdige leed ingesponnen, of in de zoete droom van een herinnering. Wees niet slechts verbonden met uw eigen dierbaren, die u ontmoeten zult. Wees verbonden met de wereld van de geest. De wereld van de geest, die met u wil werken en strijden voor een betere wereld. Met de wereld van de geest, die ook zo hongert naar een ogenblik van gedachten, van erkenning, een ogenblik van een band.

Het lijkt u misschien onbelangrijk. Maar ik sprak u over die mensen in het duister. Die geest, gebannen in zijn eigen denken. Stel, dat er niet die lichtstraal was geweest, dan zou hij niet hebben kunnen ontsnappen, dan zou hij niet een ogenblik die vrijheid kennen en de mogelijkheid

om op te gaan tot Hoger Licht. De gedachten van goede wil, de gedachten van liefde en genegenheid, die u zendt aan hen, die niemand hebben, is voor hen misschien een redding, een mogelijkheid op te gaan tot nieuw leven. Kunt u dat weigeren?

U kunt alleen blijven in de zoetheid van uw dromen over uw eigen geliefden, en anderen verdoemen, misschien van jaren, eeuwen lang, van duisternis. Allerzielen moet voor de mens en de Geest in het Licht een feest zijn van Licht, van Liefde en van Eenheid. Een feest, waarin ons wezen uitgaat, en de anderen a.h.w. omvangt in een begrip van Gods Liefde, Die voor ons allen bestaat.

Allerzielen mag een feest zijn, geen treurfeest van gedempte muziek, van gebogen hoofden, een feest van verwaaide bomen en een landschap zonder zon. Allerzielen moet een feest zijn van de Goddelijke Liefde, Die ligt in ons allen. Allerzielen moet het feest zijn van mens en Lichtende Geest, die uitgrijpen tot hen, die gevallen zijn en zeggen: "Hier, broeder, zuster, vergeten ben je niet. Hier, neem onze hand, opdat wij je op mogen tillen tot Licht en Bewustzijn." Dan pas is het werkelijk Allerzielenfeest.

Allerzielenfeest, de dag, waarop de mens een band vlecht met de Eeuwigheid. De dag, waarop stof en geest, één in denken en streven, uiting geven aan de Liefde, Die in u allen leeft.

Ik dank u voor uw aandacht.

LEVEN MET DE GEEST

Goedenavond vrienden,

Ik ben bang, dat mijn entree niet zo glorieus is, maar dat hindert niet. Want wat onze vriend zoëven de zaal ingedonderd heeft als een echte redenaar, wiens woorden goed waren, wiens toon mij bedenkelijk herinnert aan een kapelaan van mij, die graag over hel en verdoemenis predikte, heeft misschien één ding vergeten: u bent nooit alleen. De geest, zoals u het noemt, wij, die werkelijk leven, zijn altijd bij u, wanneer wij maar kunnen. En die geest in het duister heeft niet op één dag, maar op alle dagen, honger naar wat Liefde en naar wat Licht.

Daarom wilde ik ook mijn woordje zeggen.

Allerzielenfeest is één dag in een jaar. Minder dan één driehonderdste van uw leven per jaar. Toch is het zo belangrijk. Geloof mij, ik mag mijzelf hier als nederig bewijs offeren. Wij, die het Ware Leven hebben gevonden, wij willen met u zijn, wij willen u helpen, wij laten u niet alleen. Wij denken een heel jaar aan u. Kunt u dan niet meer aan ons denken dan één dag per jaar? Ik weet het zo uit mijn oude ervaringen, hoe moeilijk het voor een mens op aarde is, wanneer iemand sterft. Ik heb er heel wat ten grave geleid. Dan denk je, dat alles nu verloren is, alles voorbij is. Maar degenen, die je betreurt in zijn stoffelijk kleed, dat daar wordt gedragen, gaat soms naast u en tracht u al te troosten.

Er is zo een onmetelijke Kracht in de Liefde, Die God voor ons heeft, dat Hij ons toestaat om te gaan over de grenzen van dood en werelden, wanneer de Liefde ons roept, elke dag van het jaar, elke minuut van het jaar. Waar u ook gaat, waar u ook bent, wij zijn met u in uw leven en strijd, behoeden uw rust, trachten uw schreden te geleiden, u te troosten in uw leed en te delen in uw vreugde. Van onze wereld uit is er geen scheiding, dan de scheiding, die wijzelf maken. Wie bewust is, kent geen scheiding.

Daarom zou ik willen zeggen, vrienden, geef toch uw Liefde ook aan hen, die overgingen, onbekend of bekend. Bedenkt u, dat zij met u gaan. Zij benijden u geen enkele ervaring van de stof, zij verwijten u niets, zij willen u alleen maar helpen om gelukkig te zijn, geestelijk. Zij willen je helpen om anderen te helpen, maar ook om zelf Licht te vinden en rust.

Vrienden, ik heb het vroeger al meer gezegd, maar laat mij het dan vanavond herhalen: Maak uw Allerzielen tot een zegel, dat u zet op uw leven, een erkenning van de band zonder einde, geboren uit Gods Licht, uit uzelf. Het is alle leven. Leef met uw doden en betreur ze niet. Leef met hen, bedenkende, dat geest niet vraagt, wat stof vraagt. Maar dat de liefde, de genegenheid, de vriendschap, geestelijk zo mogelijk nog meer betekent dan anders. Leef met ons, stel geen kunstmatige grens in uw bewustzijn terwille van de armzalige dood.

Ik praat met u, zoals ik geweest ben, maar soms praat ik met sommigen zonder meer, zoals ik ben. Wij zijn allemaal één. U lacht wel eens over de term "broeders en zusters in de Vader". Laten wij meer zeggen: wij zijn één in ons streven naar God. Niemand kan lijden, zonder dat het ons beroert. Niemand kan zich verheugen, zonder dat die vreugde de onze is. Omdat wij God liefhebben en al Zijn Schepping.

Vrienden, morgen dan is het Allerzielen. Wees mee eenzaam, maar erken, dat allen, die u dierbaar waren en velen buiten dezen, met u zijn door alle tijd, ook na uw dood. Dan zult u misschien gelukkig kunnen zijn, op dat feest van Allerzielen kunnen vinden de Liefde Gods, Die zich ook hierin openbaart.

Nu zal ik mijn oude pastoorsdrang maar niet helemaal botvieren, maar ik mag tóch misschien, even maar, iets van mijn oude rol opnemen. Het symbool van Gods Liefde, geuit in de mens, gegeven aan de mens...: "Benedicamus te. In nomine patris et filius et spiritus sanctus. Amen." Ofwel om het te zeggen in onze termen: Dat Gods Liefde met u moge zijn door alle dagen in de Naam van de Vader, van de Zoon en de Geest, die het symbool zijn van Gods Uiting. Daarmee geef ik het woord aan de laatste spreker. Het ga u goed, vrienden.

HET SCHONE WOORD

Vrienden,

Deze bijeenkomst mag ik voor u gaan besluiten. Daar past geen ander woord bij in de vorm van "Het Schone Woord" dan:

ALLERZIELEN

De groeve valt dicht,
de klonten der aarde sluit af,
wat nog is.
Het bestaan is voorbij
en op trekt nu naar een andere wereld
de geest.
Gebonden in denken,
maar vrij in haar wezen.

Zij vindt op de aarde nog banden van liefde
en kent er nog de smarten van haat.
Zij is niet plots afgesneden
van al, wat zij daar achter laat.
Voor haar is alle leven één.

Wanneer op Allerzielen de bomen
nog dromen in nevel,
de wereld ons langzaam ontwaakt,
dan is het, of het denken
van mensen op aarde,
de geest nog de laatste boeien (ont)slaakt.

Dan komen de geesten
en gaan over aarde
en bidden met mensen
tesaam tot hun God.
Zij smeken om vrede, om Licht en bewustzijn.
Zij bidden, opdat eenmaal het grote lot
oneindig wordt, volmaakt in Licht
en niet slechts nauwelijks raakt
de mens, die leeft
door de plicht gejaagd,
of door het onbewustzijn
voortgedragen.

Allerzielen, dag der dagen, waar de geest
de aard' ontmoet.
Wanneer wij saam in liefde streven,
elkander hulp en bijstand geven,

dan eerst is alle leven goed.

Het goud der bladeren,
het ritselen der bomen,
de kilte van nacht,
waar de winter reeds naakt,
zijn niets voor de geest,
voor de stof, die uit dromen
van eindigheid eindelijk tot Eeuwigheid
ontwaakt.

Eeuwig zijn mensen
en eeuwig zijn geesten.
Wij streven tesaam
tot hetzelfde doel.
Wij kennen de Naam
van Hem, die wij loven.
Wij kennen het Doel,
waartoe wij gaan.
Het is God, tot Wie nu tesamen streven
met elkander
tot wij allen samen
in Zijn Huis kunnen ingaan.

Wij zullen het daarbij laten, vrienden. Wij allen danken u voor uw aandacht en wensen u een aangename huisgang en een goede nachtrust.